

Photo: MYANMAR BUSINESS TODAY

PERSONAL STORY

Guinea Pig

By S Myo Chit Zaw

The education system of forcing students to memorise facts fails to prepare them for 21st century. I was once told by a man that I must pass matriculation examination or my future would be ruined. I took his word deep into my heart and strove to graduate from high school and college but found that his advice was wrong. Rote learning cannot equip students with the skills necessary for the knowledge age or information age.

I started my formal schooling very late. It was simply because my village did not have schools until I was 7 or 8. The then military regime could not open school in my village as there were sporadic fightings between the army and a few remaining

KNU soldiers. I was sent to a monastery to learn reading and writing. By the time a public school was opened in my village, I was already 7 or 8 years old.

I believed in the man's word about education without a doubt. Since the year I entered formal schooling, I studied hard and always ranked in the top positions, within 1 to 5. Up to my late years of middle school, the education system had only summative assessment, which comprised mid-term and final exams. The exams tested only our memory of facts, which is the lowest skill in the thinking order. I could do well in all the exams because I could memorise the required texts quite easily, despite not under-

standing what had been memorised.

It is futile to move from one system to the other without addressing the root cause. Parrot learning has been prevalent in Myanmar's education system. Summative assessment was the only way of measuring students' learning and deciding who passed or who failed. However, with the assumption that summative assessment would not capture real learning, formative assessment was introduced in the year I joined seventh standard. Chapter-end tests and monthly tests replaced both

“Too often we give children answers to remember rather than problems to solve”

By Roger Lewin

Photo: MARK BROWN

mid-term and final examinations. Only lessons taught in the last two or three months before the end of academic year were tested for final exam. It lightened the burden of requiring students to memorise lessons for the whole year. However, it did not make any difference regarding real learning because the test was still designed to measure how much a student could remember, not the learning. The following successive years, the military regime introduced chapter-end test and monthly test systems right up to ninth standard.

There was a significant change in the education system in the 2000–2001 academic year. It was the year I was sent to town to attend high school. It was also the year that the arts track, science track and combined arts and science tracks, excluding biology, replaced the old combined arts and science in the high school. We were required to take a placement test because the system was totally new to teachers. I was placed in “A” Room, which was considered the smart students’ room at that time. All “A” Room students were asked to take the science track. Unless they took it, they would be placed elsewhere. We were also told that if we earned high marks, we would be able to continue to medical universities

or engineering colleges. With that lure, all of us, if I remember correctly, chose to take it and remained in the “A” Room. Problems arose when we studied the science subjects. The subjects were supposed to be taught along with experiments in the laboratory. The irony was that our science teachers had never experienced experiments. Some of them did not even graduate in science but arts. We memorised whatever was in the textbooks, passed the exams and graduated from high school without having mastered any of the scientific principles, concepts and experimental techniques which are so vital for a person to become a scientist in the future. I loved science and I longed to be trained in experiments in the laboratory. Long after my high school years, Myanmar still cannot actualise it.

Another major blow in my schooling happened when I joined Government Technological College. I passed my matriculation with quite good marks. Therefore, I was admitted to an engineering college. I was full of hopes that I would have practical experiments and training there. After the first year of my college, my hopes were shattered into pieces. In that year, the textbooks were changed from Burmese to English.

Only rote learning was promoted at the college in a time when mountains of facts and information could be accessed from our finger-tips. Neither practical experience nor skills were provided, which would be crucial for students to enter the work life. Textbooks were written in technical English, which hindered students, who could not even use functional English, to master the subjects. What is ironic is that to graduate in A.G.T.I., students were required to write a term paper, which they had never been trained in or taught, and they did not know how to research and write it. They resorted to sending photocopies of selected texts on a particular topic to a computer shop where the copies were cut, arranged and bound into a booklet. That is how my friends and I, including many others from other disciplines I believe, graduated in A.G.T.I. (Biotechnology) in 2004 without even knowing what it was.

Our education system has failed to prepare students for the 21st century. Poor students like me had to invest all available resources to get this far but ended up not really learning anything substantial. Until now, graduates from universities, colleges and institutes are not equipped with problem solving, communication, collaboration, teamwork, information and ICT literacy, flexibility and adaptability, self-direction, leadership and responsibility skills vital for functioning in the information age. I wonder how they will move the country forward and mould the young and the future generations for the rest of the century and the centuries to come.

ABOUT THE AUTHOR

S Myo Chit Zaw was Head of English Department, Assumption Learning Loft Computer and English Training Center in Twante. He is currently a researcher at Ethnic Nationalities Affairs Center (Union of Burma).

အစမ်းသပ်ခံ

စမျိုးချစ်ဇော်

ဘာသာပြန် - ဘုန်းနန္ဒမင်း (Phillip)

ကျောင်းသူ၊ကျောင်းသားတွေကို အလွတ်ကျက်မှတ်ဖို့ ဖိအားပေးတဲ့ ပညာရေးစနစ်ဟာ ကျောင်းသူ၊ကျောင်းသားတွေကို ၂၁ ရာစုအတွက် ပြင်ဆင်မပေးနိုင်ပါဘူး။ တစ်ချိန်က ကျွန်တော့်ကို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က မင်းတက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်မှရမယ် မဟုတ်ရင်တော့ မင်းရဲ့ အနာဂတ်ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူပြောခဲ့တာကို ကျွန်တော့် အသွေးအသားထဲမှာ မြနေအောင်မှတ်ထားခဲ့ပြီး အထက်တန်းကျောင်းနှင့် ကောလိပ်ကို အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့ပေမဲ့ သူပြောခဲ့တာမှားယွင်းနေကြောင်း ကျွန်တော်တွေ ရှိခဲ့ရပါတယ်။ အလွတ်ကျက်မှတ်လေ့လာခြင်းဟာ ကျောင်းသူ၊ကျောင်းသားတွေကို ဗဟုသုတခေတ် သို့မဟုတ် သတင်းအချက်အလက်ခေတ်အတွက် လိုအပ်တဲ့ အရည်အချင်းတွေနဲ့ ပံ့ပိုးမှုမပေးနိုင်ပါဘူး။

ကျွန်တော်အရမ်းနောက်ကျမှ ကျောင်းစတင်ခဲ့ပါတယ်။ အကြောင်းပြချက်ကတော့ ကျွန်တော့် အသက် ၇ နှစ် ၈ နှစ်သား အရွယ်အထိ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ကျောင်းတွေမရှိခဲ့လို့ပါ။ ထိုအချိန်က စစ်အစိုးရရဲ့ စစ်တပ်နဲ့ KNU စစ်သားအချို့ရဲ့ ကြိုကြားကြိုကြားတိုက်ပွဲတွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကျေးရွာမှာ ကျောင်းမဖွင့်ပေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ စာရေးစာဖတ်ကို လေ့လာသင်ယူဖို့ ကျွန်တော့်ကို ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို ပို့ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ အစိုးရကျောင်းစဖွင့်တဲ့ အချိန်ကျွန်တော့် အသက် ၇ နှစ် ၈ နှစ် လောက်ရှိနေခဲ့ပါပြီ။

ထိုပုဂ္ဂိုလ် ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့တဲ့ပညာရေးအကြောင်းကို ကျွန်တော်တစ်ချက်မှ သံသယမဝင်မိခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကျောင်းပုံမှန်စတင်တဲ့ နှစ်ကစပြီး ကြိုးစားလေ့လာသင်ယူခဲ့ကာ အမြဲတမ်း အဆင့် ၁ ကနေ ၅ အတွင်းမှာပဲနေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်အလယ်တန်းကျောင်းပြီး ခါနီးအထိ ပညာရေးစနစ်မှာ အကျဉ်းချုပ်အကဲဖြတ်ခြင်းစနစ် (summative assessment) ဖြစ်တဲ့ ကျောင်းစာသင်နှစ်ဝက်စာမေးပွဲနဲ့ နှစ်ဆုံးစာမေးပွဲနှစ်ခုပေါင်းထားတဲ့ အကဲဖြတ်မှု ပုံစံပဲရှိခဲ့ပါတယ်။ စာမေးပွဲများမှာ တွေးတောခြင်းစွမ်းရည်ကို အဆင့်လိုက်စီလျှင် အနိမ့်ဆုံးမှာသာရှိသည့် အချက်အလက်တွေကို မှတ်မိခြင်းကိုသာ စစ်ဆေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာဘာကိုအလွတ်ကျက်လိုက်တယ်ဆိုတာကို မသိခဲ့သော်လည်း လိုအပ်တဲ့စာတွေကို လွယ်လွယ်ကူကူ အလွတ်ကျက်မှတ်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် စာမေးပွဲတွေ အားလုံးကို ကောင်းမွန်စွာ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

အဓိကဖြစ်ရတဲ့ ပြဿနာအရင်းမြစ်ကို မဖြေရှင်းဘဲ စနစ်တစ်ခုကနေ နောက်တစ်ခုကို

"ကျွန်တော်တို့ဟာ ကလေးတွေကို ဖြေရှင်းဖို့ ပုစ္ဆာတွေထက် မှတ်ထားဖို့ အဖြေတွေကိုသာ အမြဲလိုလို ပေးကြပါတယ်။"

- Roger Lewin

ပြောင်းတာဟာ အသုံးမဝင်ပါဘူး။ ကြက်တူရွေး နှုတ်တိုက်စာကျက်ခြင်းဟာ မြန်မာ့ပညာရေးစနစ်မှာ ပြန်နဲ့နေခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အကျဉ်းချုပ်အကဲဖြတ်ခြင်းစနစ်ကသာလျှင် ကျောင်းသားတွေရဲ့ တတ်မြောက်မှုကို တိုင်းတာပြီး အအောင်/အရှုံးကို အဆုံးအဖြတ်ပေးတဲ့ တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သို့သော် အကျဉ်းချုပ်အကဲဖြတ်ခြင်းစနစ်က ကျောင်းသူ၊ကျောင်းသားတွေရဲ့ တတ်မြောက်မှုကို အမှန်တကယ် မတိုင်းတာနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ယူဆချက်နဲ့အတူ ကျွန်တော် ခုနှစ်တန်း တက်တဲ့နှစ်မှာ formative assessment စနစ်ကို စတင်မိတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းစာသင်နှစ်ဝက်စာမေးပွဲနှင့် နှစ်ဆုံးစာမေးပွဲနှစ်ခုစလုံးကို သင်ခန်းစာတစ်ခန်းပြီးတိုင်း စစ်ဆေးတဲ့ စာမေးပွဲနှင့် လပတ်စာမေးပွဲတို့ဖြင့် အစားထိုးလိုက်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးစာမေးပွဲအတွက် စာသင်နှစ် မပြီးခင် နှစ်လ၊သုံးလအလိုမှာ သင်ထားတဲ့စာများကိုသာ ထည့်မေးပါတယ်။ ကျောင်းသူ၊ကျောင်းသားတွေအနေနဲ့ စာသင်နှစ်တစ်နှစ်လုံးစာ ကျက်မှတ်ရတဲ့ ဒဏ်က လွတ်စေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာမေးပွဲတွေဟာ ကျောင်းသူ၊ကျောင်းသားတွေအနေနဲ့ အမှန်တကယ် တတ်မြောက်ခြင်း ဘယ်လောက်မှတ်မိနိုင်သလဲဆိုတာကိုပဲ စစ်ဆေးဖို့ ပုံစံချထားတဲ့အတွက် အမှန်တကယ် တတ်မြောက်ခြင်းမရှိခဲ့ပါဘူး။ နောက်ပိုင်း စာသင်နှစ်တွေမှာ စစ်အစိုးရဟာ သင်ခန်းစာတစ်ခန်းပြီးတိုင်း စစ်ဆေးတဲ့ စာမေးပွဲနှင့် လပတ်စာမေးပွဲတို့ ပြုလုပ်တဲ့စနစ်ကို ကိုးတန်းအထိ ပြောင်းလဲကျင့်သုံးခဲ့ပါတယ်။

၂၀၀၀-၂၀၀၁ ပညာသင်နှစ်တွင် ပညာရေးစနစ်အတွင်း သိသာသော အပြောင်းအလဲတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲ့ဒီနှစ်မှာ ကျွန်တော့်ကို အထက်တန်းကျောင်းတက်ဖို့ မြို့ပေါ်ကို လွှတ်လိုက်တဲ့နှစ်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲ့ဒီနှစ်ကစပြီး အထက်တန်းကျောင်းတွေမှာ ဘာသာရပ်တွဲများ စတင်မိတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ၎င်းတို့မှာ သိပ္ပံတွဲ (မြန်မာစာ၊ အင်္ဂလိပ်စာ၊ သင်္ချာ၊ ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒ၊ ဇီဝဗေဒ)၊ ဝိဇ္ဇာတွဲ (မြန်မာစာ၊ အင်္ဂလိပ်စာ၊ သင်္ချာ၊ သမိုင်း၊ ပထဝီဝင်၊ ဘောဂဗေဒ) နှင့် ဝိပွဲတွဲများ (ဝိဇ္ဇာ + သိပ္ပံပေါင်းစပ်) စသည်တို့ဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော် ဝိပွဲတွဲများက ရူပဗေဒနှင့် ဓာတုဗေဒပါသော်လည်း ဇီဝဗေဒဘာသာရပ်သည် သိပ္ပံတွဲတစ်ခုတည်းတွင်သာပါသည်။ ၎င်းသိပ္ပံတွဲကို အတွဲ (၇) ဆိုပြီးတော့လည်းခေါ်ကြပါတယ်။ အဆိုပါစနစ်က ဆရာ/ဆရာမများ အတွက်လည်း လုံးဝအသစ်ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို အတန်းခွဲဖို့ စာမေးပွဲများ ဖြေစေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က (က) အခန်း (ထိုအချိန်များတွင် စာတော်သော ကျောင်းသူ၊ကျောင်းသားများအတွက် အခန်းတခန်း) မှာ နေရာချထားပေးခံခဲ့ရပါတယ်။ (က) အခန်းများမှ ကျောင်းသားများ အားလုံးကို သိပ္ပံတွဲယူရန်ပြောခဲ့ပါတယ်။ အကယ်၍ သိပ္ပံတွဲ မယူပါက အခြားအတန်းသို့ပြောင်းလဲ နေရာချထားခံရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အမှတ်များများရရင် ဆေးတက္ကသိုလ် သို့မဟုတ် အင်ဂျင်နီယာ ကောလိပ်များကို တက်ရောက်နိုင်မယ်လို့လည်း ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။ ထိုမက်လုံးကြောင့်ပဲ (ကျွန်တော် အမှတ်မများဘူးဆိုရင်) ကျွန်တော်

တို့အားလုံး သိပ္ပံတွဲယူပြီး (က) အခန်းထဲတွင်သာ ဆက်နေခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သိပ္ပံဘာသာရပ်များ သင်ကြားချိန်မှာ ပြဿနာပေါ်ပေါက်လာပါတော့တယ်။ သိပ္ပံဘာသာရပ်များသည် ဓာတ်ခွဲခန်းအတွင်း စမ်းသပ်ချက်များနှင့်အတူသင်ရမည့် ဘာသာရပ်များဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆရာ/ဆရာမများဟာ လက်တွေ့စမ်းသပ်ချက်များကို လုပ်ဆောင်ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိကြပါ။ အချို့သောဆရာ/ဆရာမများဆိုလျှင် သိပ္ပံတွဲနှင့် ကျောင်းပြီးထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဝိဇ္ဇာတွဲနှင့်ပြီးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖတ်စာအုပ်များထဲတွင် ပါသည့် အရာများကို အလွတ်ကျက်စာမေးပွဲများ အောင်မြင်ပြီး အထက်တန်းကျောင်း ပြီးခဲ့သော်လည်း လူတစ်ယောက်အနာဂတ်တွင် သိပ္ပံပညာရှင် တစ်ဦးဖြစ်လာစေရန် အလွန်အရေးကြီးသော သိပ္ပံနိယာမများ၊ ယူဆချက်များနှင့် လက်တွေ့စမ်းသပ်မှုနည်းလမ်းများအား တစ်ခုမှမကျွမ်းကျင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်သည် သိပ္ပံပညာကို ချစ်မြတ်နိုးပြီး ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ စမ်းသပ်မှုများ ပြုလုပ်ဖို့ကို အရမ်းပဲ တောင့်တခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်ကျောင်းပြီးတဲ့နောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်တိုင်အောင် မြန်မာနိုင်ငံမှာ အဲ့ဒီအချက်ကို လက်တွေ့မလုပ်ဆောင်နိုင်သေးပါ။

ကျွန်တော်ကျောင်းသားဘဝမှာ နောက်ထပ်ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ ထိုးနှက်ချက်ကြီးတစ်ခုက အစိုးရနည်းပညာ ကောလိပ်ကို စတင်ရောက်တဲ့ အချိန်ဖြစ်ပွားခဲ့ပါတယ်။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာမေးပွဲကို အမှတ်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကျွန်တော် အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော် အင်ဂျင်နီယာကောလိပ်တစ်ခု တက်ရောက်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ထိုကျောင်းမှာ လက်တွေ့စမ်းသပ်ဆောင်ရွက်ချက်တွေလုပ်ရပြီး သင်ကြားလေ့လာရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ချက်များနဲ့ ပြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ သို့သော် ကျွန်တော် ကောလိပ်ပထမနှစ်အပြီးတွင် ကျွန်တော့်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်များအစိတ်စိတ်အမွှာမွှာကွဲကြွသွားခဲ့ပါတယ်။ ထိုနှစ်မှာ ဖတ်စာအုပ်များအားလုံးကို မြန်မာဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြောင်းလဲခဲ့ပါတယ်။ များစွာသောအချက်လက်များနှင့် သတင်းအချက်အလက်များအား လွယ်ကူစွာရယူနိုင်ချိန်မှာ အလွတ်ကျက်မှတ်သည့် နည်းကိုသာ ကောလိပ်တွင် အားပေးမြှင့်တင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျောင်းသားများလုပ်ငန်းခွင်ဝင်သောအခါ အလွန်အရေးကြီးသော လက်တွေ့ဆောင်ရွက်ချက်များနဲ့ အရည်အချင်းများကိုပါ ဖန်တီးပေးအပ်ခဲ့ခြင်းမရှိပါ။ အဆင်ပြေချောမွေ့သည့် သာမန်အင်္ဂလိပ်စာကြောင်းတစ်ခုကိုပင် မတည်ဆောက်နိုင်သည့် ကျောင်းသားများအတွက် နည်းပညာဆိုင်ရာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားများနှင့် ရေးသားသည့် ဖတ်စာအုပ်များက ကျောင်းသူကျောင်းသားများမှ ဘာသာရပ်များကို ကျွမ်းကျင်စေရန် နှောင့်နှေးစေခဲ့ပါတယ်။ မထင်မှတ်သော အချက်မှာ A.G.T.I. (Associateship of Government Technical Institute) မှ ဘွဲ့ကို ရရှိရန် ကျောင်းသားများသည် ၎င်းတို့တစ်ခါမှမရေးဖူးသော ဘယ်လို သုတေသနလုပ်ရမည်ကို မသိဘဲ မည်သို့ရေးရမှန်းလည်း မသိသော စာတမ်းတစ်စောင်ရေးရန်

လိုအပ်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးရွေးချယ်မှုအနေဖြင့် မိမိခေါင်းစဉ်နှင့်ဆိုင်သည့် အင်္ဂလိပ်လိုရေးသားထားသော စာအုပ်များထဲမှ အကြောင်းအရာများကို ကွန်ပျူတာနှင့် ဖြတ်ညှပ်ကပ်ပြုလုပ်၊ စာရွက်များကို ထုတ်ပြီး စာအုပ်ငယ်အဖြစ် ထုတ်လိုက်ကြပါတယ်။ အဲ့ဒီနည်းနဲ့ အခြားနယ်ပယ်မှ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများစွာ ကျွန်တော်အပါအဝင် ၂၀၀၄ မှာ ဘာမှန်းမသိဘဲနဲ့ A.G.T.I. (ဇီဝနည်းပညာဘာသာရပ်နဲ့) ကျောင်းပြီးခဲ့တယ်လို့ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပညာရေးစနစ်ဟာ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကို ၂၁ ရာစုအတွက် ပြင်ဆင်မပေးနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်လိုမျိုး ဆင်းရဲတဲ့ ကျောင်းသားတွေဟာ ဒီနေရာအထိရောက်လာအောင် ရှိသမျှအားလုံး ရင်းနှီးခဲ့သော်လည်း ဘာမှ သိသိသာသာ ကြီးကြီးမားမား မလေ့လာမသင်ယူရဘဲ အဆုံးသတ်ခဲ့ရပါတယ်။ အခုချိန်အထိ တက္ကသိုလ်တွေ၊ ကောလိပ်တွေ၊ ပညာရေးအဖွဲ့အစည်းတွေက ဘွဲ့ရတွေဟာ သတင်းအချက်အလက်ခေတ်မှာ မရှိမဖြစ် လိုအပ်တဲ့ ပြဿနာဖြေရှင်းရေး၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး၊ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေး၊ အဖွဲ့လိုက်လုပ်ဆောင်ရေး၊ သတင်းအချက်အလက်နှင့် ဆက်သွယ်ရေးနည်းပညာကျွမ်းကျင်မှု၊ လိုက်လျောညီထွေရှိမှုနှင့် သင့်လျော်သလိုပြောင်းလဲပြုမူနိုင်မှု၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းကျောင်းခြင်း၊ ခေါင်းဆောင်မှုနှင့် တာဝန်ယူမှု စွမ်းရည်များဖြင့် ပြည့်ဝနေခြင်းမရှိပါ။ မျိုးဆက်သစ်လူငယ်များကို မည်ကဲ့သို့ပုံသွင်းကြပြီး ဤရာစုနှစ်နှင့် နောင်အနာဂတ်ရာစုနှစ်များအတွင်း တိုင်းပြည်ကို မည်သို့မည်ပုံ ဦးဆောင်စေမည်ကို ကျွန်တော်သိချင်နေမိပါတော့သည်။

"ကျွန်တော် အင်ဂျင်နီယာကောလိပ်တစ်ခု တက်ရောက်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ ပါတယ်။ ကျွန်တော် ထိုကျောင်းမှာ လက်တွေ့စမ်းသပ်ဆောင်ရွက် ချက်တွေလုပ်ရပြီး သင်ကြားလေ့လာရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ချက် များနဲ့ ပြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ သို့သော် ကျွန်တော် ကောလိပ်ပထမနှစ် အပြီးတွင် ကျွန်တော့်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်များအစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲကြွသွားခဲ့ပါတယ်။"

